

Δελτίον της Χριστιανικής Αρχαιολογικής Εταιρείας

Τόμ. 30 (2009)

Δελτίον ΧΑΕ 30 (2009), Περίοδος Δ'. Στη μνήμη του Ηλία Κόλλια (1936-2007)

Κυπριακές εικόνες στην Αμοργό

Παναγιώτης Λ. ΒΟΚΟΤΟΠΟΥΛΟΣ

doi: [10.12681/dchae.652](https://doi.org/10.12681/dchae.652)

Βιβλιογραφική αναφορά:

ΒΟΚΟΤΟΠΟΥΛΟΣ Π. Λ. (2011). Κυπριακές εικόνες στην Αμοργό. *Δελτίον της Χριστιανικής Αρχαιολογικής Εταιρείας*, 30, 225–232. <https://doi.org/10.12681/dchae.652>

ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΧΡΗΣΤΙΑΝΙΚΗΣ ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΚΗΣ ΕΤΑΙΡΕΙΑΣ

Κυπριακές εικόνες στην Αμοργό

Παναγιώτης ΒΟΚΟΤΟΠΟΥΛΟΣ

Περίοδος Δ', Τόμος Λ' (2009) • Σελ. 225-232

ΑΘΗΝΑ 2009

ΚΥΠΡΙΑΚΕΣ ΕΙΚΟΝΕΣ ΣΤΗΝ ΑΜΟΡΓΟ

Ἡ προσφορά μου στον τόμο εις μνήμην τοῦ Ἡλίου Κόλλια ἀφορᾷ εἰκόνες πού σώζονται στήν Ἀμοργό, νησι τῶν Κυκλάδων πού γιά ὠρισμένα χρόνια εἶχε ὑπαχθεῖ στήν 4η Ἐφορεία Βυζαντινῶν Ἀρχαιοτήτων Δωδεκανήσου, τήν ἐποχή πού τήν διηύθυνε ὁ ἀλησμόνητος συνάδελφος καί φίλος. Ὁ Ἡλίας μου εἶχε πρόθυμα παραχωρήσει τήν ἄδεια δημοσιεύσεως τῶν εἰκόνων, γιά τίς ὁποῖες θά γίνει λόγος, πού φυλάσσονται στήν ἱστορική μονή τῆς Παναγίας Χοζοβιώτισσης¹.

Ἡ πρώτη εἰκόνα, διαστάσεων 106×81×2,5 ἐκ., πού σώζεται σέ κακή κατάσταση, συντηρήθηκε πρό μερικῶν ἐτῶν χωρίς τήν ἐπίβλεψη τῆς Ἀρχαιολογικῆς Ὑπηρεσίας, ἀφοῦ ἀφαιρέθηκε ἡ μεταλλική ἐπένδυσή της. Εἶναι ζωγραφισμένη σέ τέσσερις σανίδες – δύο μεγάλες στό κέντρο καί δύο στενές στά πλάγια – στερεωμένες μέ τρεῖς δοκίδες, καρφωμένες στό πίσω μέρος μέ γυφτόκαρφα. Κάτω ἀπό τήν κατώτερη δοκίδα εἶναι προσηλωμένη μία πρόσθετη ὀριζόντια σανίδα, διαστάσεων 79,5×8×2,5 ἐκ. Αὐτόξυλο πλαίσιο πλάτους 3,5 ἐκ. ἐξέχει ἐλαφρῶς.

Ἡ εἰκόνα παριστάνει τόν ἅγιο Γεώργιο καβάλλα σέ ἄσπρο ἄλογο, πού βαδίζει ἀργά πρός τά δεξιὰ (Εἰκ. 1). Μέ τὸ ἀριστερὸ χέρι κρατεῖ ἀσπίδα καί μέ τὸ δεξιόν, πού βαστά κάθετα ἀκόντιο, ἀγκαλιάζει ἓνα παιδί καθισμένο στά καπούλια τοῦ ἀλόγου, τὸ ὁποῖο κρατεῖ κύπελλο στό ἀριστερὸ χέρι καί κανάτι στό δεξιόν. Τὸ κεφάλι τοῦ ἁγίου εἶναι στραμμένο πρός τὸν θεατή. Τὸ ἀναπετάριν του ἀπλώνεται καί γεμίζει τὸ κενὸ στήν ἄνω ἀριστερῇ γωνία. Στήν ἀντίστοιχη δεξιᾷ γωνία εἰκονίζεται μέσα σέ τεταρτοκύκλιο, διάστικτο μέ ἀστέρια, ὁ Χριστὸς πού εὐλογεῖ. Χαμηλὰ εἰκονίζεται μέσα σέ λίμνη ὁ δράκος, τὸν ὁποῖο κατέβαλε ὁ ἅγιος, καί δεξιότερα ἢ πριγκήπισσα τήν ὁποία ἔσωσε. Τὸ τμήμα αὐτὸ τῆς εἰκόνας εἶναι ξαναζω-

γραφισμένο καί δὲν εἶναι συνεπῶς βέβαιο ὅτι περιελάμβανε ἀρχικὰ τὸ ἐπεισόδιο αὐτό.

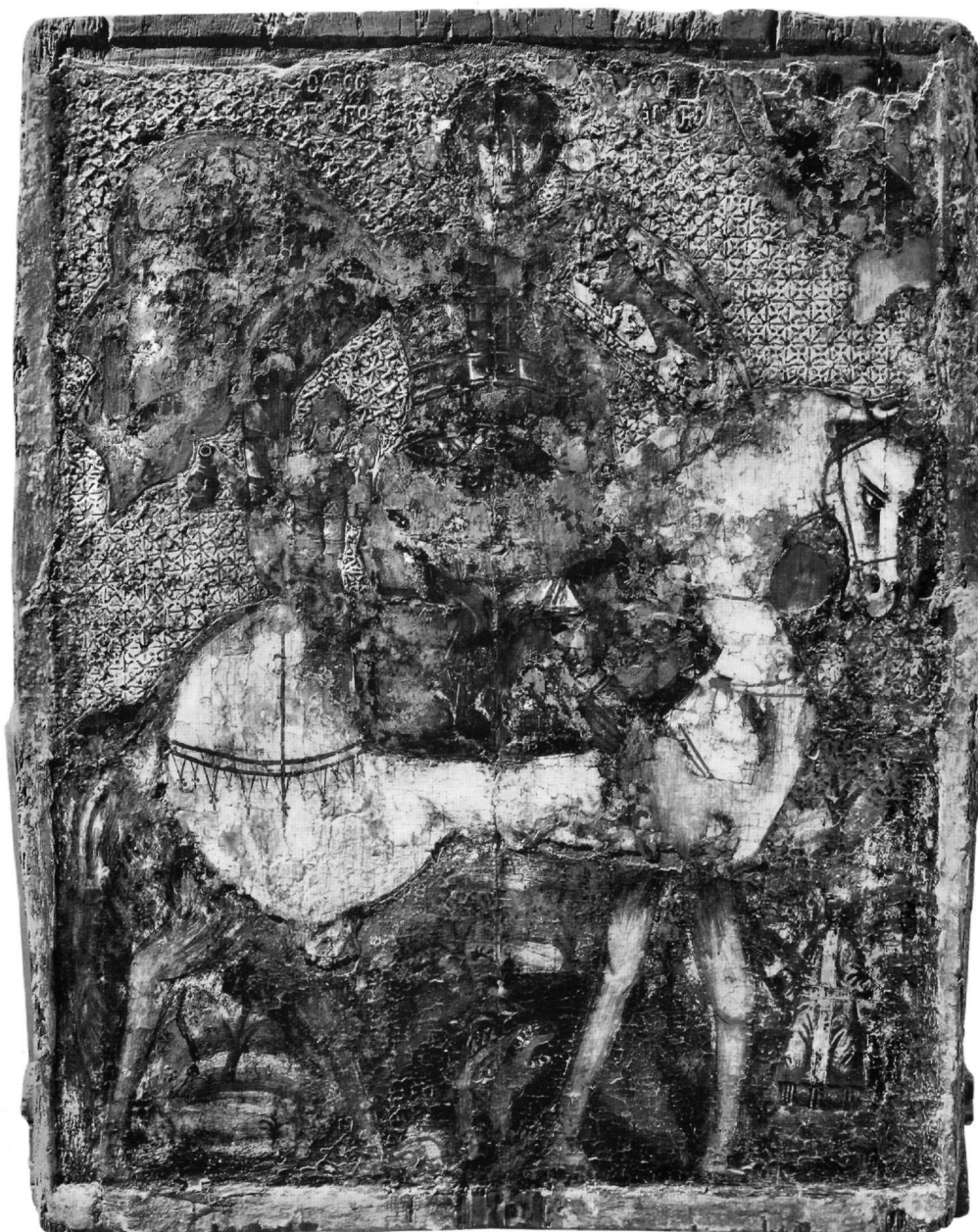
Στὸ πρόσωπο τοῦ ἁγίου ὁ προπλασμοὸς εἶναι καφέ. Ἔχει χαμηλὸ μέτωπο, λεπτὴ μύτη καί μικρὸ στόμα (Εἰκ. 2). Πυκνὰ λεπτὰ παράλληλα φῶτα εἶναι ζωγραφισμένα δίπλα στό δεξιὸ μάτι καί πάνω ἀπὸ τὸ στόμα. Ὁ ἅγιος φορεῖ βαθυγάλαζο χειριδωτὸ χιτῶνα μέ λευκὲς τίς φωτισμένες ἐπιφάνειες, κόκκινο θώρακα καί μανδύα, καί ἀνοικτοκάστανες δρομίδες. Τὸ παιδί στά καπούλια τοῦ ἀλόγου φορεῖ καστανέρυθρο ροῦχο καί κόκκινο σκουφοῦ τὸ κανάτι πού κρατεῖ εἶναι βαθυγάλαζο. Στήν ἀσπίδα διατηροῦνται σέ ἐλαφρὸ ἀνάγλυφο λείψανα ἀνορθωμένου λιονταριοῦ γυρισμένου ἀριστερὰ μέ σηκωμένη τήν οὐρά, κρινανθῆμων καί γεωμετρικοῦ κοσμήματος στήν παρυφή (Εἰκ. 3). Ὁ ἀνάγλυφος ἐλισσόμενος βλαστός, πού κοσμεῖ τὸν φωτοστέφανο τοῦ ἁγίου, διακόπτεται ἀπὸ τέσσερις κύκλους. Ἡ ἵπποσκευὴ εἶναι κόκκινη, μέ κρόσσια πού κρέμονται σχηματίζοντας ἀνάποδα κρινάνθημα. Στὸ ξαναζωγραφισμένο κάτω τμήμα τοῦ πίνακα ὁ δράκος εἶναι πράσινος καί τὸ ἔδαφος ἀποδίδεται φυσιοκρατικὰ μέ δενδρύλλια καί χόρτα.

Ὁ λευκὸς κάμπος κοσμεῖται μέ πλέγμα ἀναγλύφων τετραγώνων. Στήν διασταύρωση τῶν γραμμῶν σχηματίζονται κουκκίδες, ἀπὸ ὅπου ξεκινοῦν διαγώνιες πού πλαταίνουν πρός τὸ κέντρο τῶν διαχώρων (Εἰκ. 1 καί 3). Στὸ ἄνω δεξιὸν καί τὸ κάτω ἀριστερὸν τμήμα τοῦ κάμπου ὁ διάκοσμος φαίνεται σήμερὰ ἐγγάρρακτος, ἐπειδὴ ἐξέπεσαν τὰ ἀνάγλυφα στοιχεῖα, τῶν ὁποίων διατηροῦνται ἴχνη.

Ἀριστερὰ καί δεξιὰ ἀπὸ τὸ κεφάλι τοῦ ἁγίου εἶναι γραμμὴν μέ ἄσπρα ἀνάγλυφα κεφαλαῖα γράμματα μέσα σέ δύο κυανοὺς κύκλους ἢ ἐπιγραφή: *Ο ΑΓΙΟΣ / ΓΕΩΡΓΙΟΣ Ο Β[ΑΛΣ]/ΑΜΙΤΗΣ*.

¹ Πὰ τὸ μοναστήρι βλ. τὸν ἐξαιρέτο ὁδηγὸ τῆς Λίλας Μαραγκοῦ, *Ἀμοργός. Μονὴ Παναγίας τῆς Χοζοβιώτισσας*, Ἀθήνα 1988. Πρβλ. καί Ἀ. Μηλιαράκη, *Ἰστορικά περιγραφικὰ τῶν Κυκλάδων Νήσων κατὰ μέρος. Ἀμοργός*, ἐν Ἀθήναις 1884, 30-35. Ἰ. Βο-

γιατζίδου, *Ἀμοργός. Ἰστορικὰ ἔρευνα περὶ τῆς νήσου*, ἐν Ἀθήναις 1918, 16-68. E. Kolodny, *Un village cycladien. Chora d'Amorgos*, Aix-en-Provence 1992, 37-43.

Εἰκ. 1. Ἄμοργός. Μονὴ Παναγίας Χοζοβιωτίσσης. Εἰκόνα τοῦ ἁγίου Γεωργίου.

Τὸ μονύδριο τοῦ Ἁγίου Γεωργίου τοῦ Βαλσαμίτη εἶναι μετόχι τῆς μονῆς Χοζοβιωτίσσης, πού ἀπέχει περίπου μίαν ὥρα ΝΔ. τῆς Χώρας. Στὸν ναὸ ὑπῆρχε ὑδρομα-

ντεῖο, φημισμένο σὲ ὅλες τὶς Κυκλάδες. Τὸ περιγράφουν ὅλοι οἱ περιηγηταὶ πὺν ἐπεσκέφθησαν τὴν Ἄμοργό, ἤδη ἀπὸ τὰ μέσα τοῦ 17ου αἰ.² Ἡ εἰκόνα τοῦ ἁγίου

² Ἀ. Μηλιαράκη, «Τὸ ἐν Ἄμοργῷ μαντεῖον τοῦ Ἁγίου Γεωργίου τοῦ Βαλσαμίτου», *Ἐστία*, ΙΣΤ', ἀριθ. φύλλου 411, 13 Νοεμβρίου

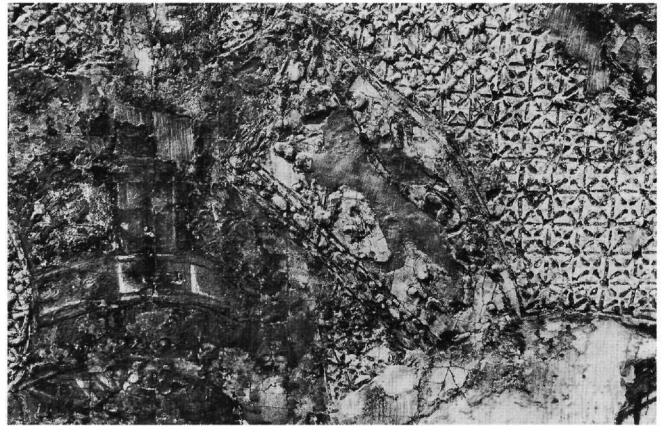
1883, 717-720. Πρῶτος μνημονεῖ τὸ προσκύνημα ὁ ἀββᾶς Richard τὸ 1651.

Εικ. 2. Άμοργός. Μονή Παναγίας Χοζοβιωτίσσης. Εικόνα του άγιου Γεωργίου. Το κεφάλι του άγιου.

λιτανευόταν μαζί με τὸ παλλάδιον τῆς Μονῆς, τὴν εἰκόνα τῆς Παναγίας Χοζοβιωτίσσης, στὴν Χώρα καὶ σὲ ἄλλα σημεῖα τῆς Ἄμοργου, ὁλόκληρη τὴν ἑβδομάδα τῆς Διακαινησίμου³.

Στὴν πίσω ὄψη τῆς εἰκόνας (Εἰκ. 4) εἶναι σχεδιασμένοι με κόκκινο χρῶμα πάνω σὲ λευκὸ βάθος σταυρὸς καὶ ἦ

Εικ. 3. Άμοργός. Μονή Παναγίας Χοζοβιωτίσσης. Εικόνα του άγιου Γεωργίου. Ἡ ἀσπίδα του άγιου.

ἐπιγραφή IC [XC]. Ὁ σταυρὸς ἔχει δύο ὀριζόντιες κεραιές, ἀπὸ τὶς ὁποῖες ἡ κατώτερη εἶναι διαγώνια.

Ὁ Μεγαλομάρτυς Γεώργιος εἰκονίζεται συχνὰ ἔφιππος ἀπὸ τὴν μεσοβυζαντινὴ περίοδο καὶ ἔξῃς. Ἀπὸ τὸν 12ο-13ο αἰ. παριστάνεται ἐνίοτε μὲ ἓνα παιδί στὰ καπούλια τοῦ ἀλόγου. Ἡ παράσταση αὐτὴ ἀναφέρεται στὴν διάσωση, μὲ ἐπέμβαση τοῦ «αἰχμαλώτων ἐλευθερωτοῦ» άγιου, ἐνὸς παιδιοῦ ποῦ, σύμφωνα μὲ τὰ Θαύματά του, εἶχε σκλαβωθεῖ στὴν Λέσβο ἀπὸ Σαρακηνοῦς. Ὁ άγιος Γεώργιος τὸ ἄρπαξε, ἐνῶ κερνοῦσε κρασί τὸ ἀφεντικό του, καὶ τὸ μετέφερε στὸ σπίτι τῶν γονέων του⁴.

Ὁ άγιος Γεώργιος μὲ τὸν οἰνοχόο πισωκάπουλα εἰκονίζεται συνήθως στὰ πρῶιμα παραδείγματα, ὅπως στὴν εἰκόνα μας, μὲ τὸ ἄλογο σὲ παρελάση⁵, καὶ σπανιώτερα ἀνασηκωμένο στὰ πίσω πόδια, ὅπως στὰ περισσότερα παραδείγματα τῆς κρητικῆς σχολῆς⁶. Ὁ τύπος ἀπαντᾷ κυρίως στὰ ἑλληνικὰ νησιά: τὴν Κύπρο⁷,

³ Βλ. τὶς περιγραφὲς τῶν Ἀντωνίου Μηλιαράκη (Ἰπομνήματα περιγραφικὰ τῶν Κυκλάδων Νήσων (ὑπόσημ. 1), 38-40) καὶ James Theodore Bent (The Cyclades, or Life Among the Insular Greeks, Λονδῖνο 1885, 475-480, 485-487).

⁴ Βλ. R. Cormack - S. Michalaris, «A Crusader Painting of St George: 'maniera greca' or 'lingua franca'?», *The Burlington Magazine* 126 (1984), 132-141. G. Dimitrokallis, «Saint Georges passant sur la mer», *ΔΧΑΕ ΚΣΤ* (2005), 367-371.

⁵ Πά τὸν ὄρο βλ. Ν. Χατζηδάκη, «Κρητικὴ εἰκόνα τοῦ άγιου Γεωργίου καβαλλάρη σὲ παρελάση. Ἀπὸ τὴ δωρεὰ Στεφάνου καὶ Φραγκίσκου Βαλλιάνου στὸ Μουσεῖο Μπενάκη», *Τὰ Νέα τῶν Φίλων τοῦ Μουσείου Μπενάκη*, Ὀκτ.-Δεκ. 1989, 9-23.

⁶ Ὅπως σὲ κρητικὴ εἰκόνα ποῦ βρῖσκεται στὴν Κέρκυρα (Π. Λ. Βοκοτοπούλου, *Εἰκόνες τῆς Κερκύρας*, Ἀθήνα 1990, 22-24, εἰκ.

12) ἢ σὲ εἰκόνες τοῦ Ζαχαρία Τζακαροπούλου, τοῦ 1635, στὸν Ἅγιο Γεώργιο τὸν Ἀφέντη στὸ χωριὸ Ἅγιος Λουκάς τῆς Σίφνου (Θ. Ἀλιπράντη, *Θησαυροὶ τῆς Σίφνου*, Ἀθήνα 1979, 31-32, πίν. 17, 18, εἰκ. 14) καὶ τοῦ Ἱεροδιακόνου Ἰωσήφ, ἔργο τοῦ 1649, σήμε-ρα στὴν Γενεύη (*Les icones du Musée d'Art et d'Histoire*, Genève 1985, ἀριθ. 29). Πρβλ. καὶ Dimitrokallis, ἔ.ἀ., 368 καὶ σημ. 14.

⁷ Ὅπως σὲ εἰκόνες ἀπὸ τὴν Ἅγία Μαρίνα Φιλοῦσας (Ἀθ. Παπαγεωργίου, *Εἰκόνες τῆς Κύπρου*, Λευκωσία 1991, 73, εἰκ. 53), ἀπὸ τὸν Ἅγιο Κενδέα τῆς Πάφου (αὐτ., 143-147, εἰκ. 98) καὶ ἀπὸ τὴν Χρυσалиνιώτισσα, σήμε-ρα στὴν Φανερωμένη (Ν. Παναγιῆ, *Ὁ Ἱερὸς Ναὸς Παναγίας τῆς Φανερωμένης στὴ Λευκωσία τῆς Κύπρου*, Λευκωσία 2002, 52· ἡ σύνθεση εἶναι ἐδῶ ζωγραφισμένη ἀντίστοιχα) καὶ σὲ τοιχογραφίες τῆς Παναγίας Χρυσελευσῆσας στὴν Ἐμπα (Ἀθ. Παπαγεωργίου, *Ἱερὰ Μητροπόλις Πάφου. Ἰστο-*

Εἰκ. 4. Ἄμοργός. Μονὴ Παναγίας Χοζοβωτίσσης. Εἰκόνα τοῦ ἁγίου Γεωργίου. Ἡ πίσω ὄψη.

τὴν Ρόδο⁸, τὴν Κρήτη⁹, τὶς Κυκλάδες¹⁰. Μεγάλῃ εἰκονογραφικῇ ὁμοιότητῃ μετὰ τὴν εἰκόνα μας ὡς πρὸς τὴν στά-

ση καὶ τέχνη, Λευκωσία 1996, 92, εἰκ. 50), στὸν Ἀρχάγγελο Μιχαὴλ τοῦ Πεδουλά, τοῦ 1474 (Θ. Παπαδόπουλλος (ἐκδ.), *Ἱστορία τῆς Κύπρου*, τ. Ε' 2, Λευκωσία 1996, πίν. LXXI. Dimitrokallis, ἔ.ἀ., 369, εἰκ. 3), στὸν Σταυρὸ τοῦ Ἀγιασμάτη, τοῦ 1494 (Α. καὶ J. Stylianou, *The Painted Churches of Cyprus*, Λονδῖνο 1985, 206, εἰκ. 119) καὶ στὴν Παναγία Ἀφέντρια τῆς μονῆς τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου Χρυσοστόμου Κουτσοβέντη (αὐτ., 467, εἰκ. 280).

⁸ Σὲ τοιχογραφίες τοῦ Ἁγίου Νικολάου Διμυλιᾶς (Dimitrokallis, ἔ.ἀ., 369, εἰκ. 4) καὶ τοῦ Ἰλκ Μιχράμπ στὴν πόλιν τῆς Ρόδου (Α. Κ. Ὁρλάνδου, «Βυζαντινὰ καὶ μεταβυζαντινὰ μνημεῖα τῆς Ρόδου», *ΑΒΜΕ* 7 (1948), 152-154, εἰκ. 126).

⁹ Ὅπως σὲ εἰκόνα τῆς Παναγίας Λιθινῶν Σητείας (*Εἰκόνες τῆς κρητικῆς τέχνης*, Ἡράκλειον 1993, 501, ἀριθ. 146) καὶ σὲ τοιχογραφίες τοῦ Μιχαὴλ Ἀρχαγγέλου στὴν Σαρακίνα Σελίνου (M. Boubouidakis κ.ἀ., *Byzantinisches Kreta*, Μόναχο 1983, 207, εἰκ. 159) καὶ τοῦ Ἁγίου Γεωργίου Σφακιώτη στοῦ Διαβαϊδὲ Πεδιάδος (Dimitrokallis, ἔ.ἀ., 369).

¹⁰ Π.χ. σὲ εἰκόνα τοῦ Ζαχαρία Τζακαροπούλου, τοῦ 1635, στὸν Ἅγιο Γεώργιο Ἀφέντη τῆς Σίφνου (Ἀλιπράντης, ἔ.ἀ. (ὕποσημ. 6), 31-32, πίν. 17, 18, εἰκ. 14) καὶ σὲ εἰκόνα τοῦ Ἁγίου Γεωργίου Ἀνά-

ση τοῦ ἁγίου καὶ τοῦ παιδιοῦ καὶ τὸ ἀναπετάριν παρουσιάζει εἰκόνα τοῦ Βρετανικοῦ Μουσείου, πού ἴσως ζωγραφίσθηκε στὴν Κύπρο¹¹. Ὅμοια εἶναι ἡ ἵπποσκευὴ στὰ καπούλια τοῦ ἀλόγου σὲ εἰκόνα τοῦ Σινᾶ, ὅπου ἡ κίνηση τοῦ ζώου εἶναι ἀντίστροφη¹². Στὴν Ἀφέντρια τοῦ Κουτσοβέντη καὶ στὶς τοιχογραφίες τῆς Ρόδου τὸ ἄλογο καλπάζει. Σὲ ἔργα τῆς κρητικῆς σχολῆς τὸ θέμα συνδυάζεται μετὰ τὴν δρακοντοκτονία¹³.

Τὸ ἐπίθετο Βαλασαμίτης δὲν ἀντιστοιχεῖ σὲ ὠρισμένο τύπο τοῦ ἁγίου Γεωργίου. Στὸν Φωτοδότη, μετόχι τῆς Χοζοβωτίσσης στὴν Χώρα τῆς Ἄμοργου, φυλάσσεται εἰκόνα τοῦ ἁγίου Γεωργίου ἐπίπλου μετὰ τὴν ἐπιγραφή: *Ο ΑΓ(ΙΟΣ) ΓΕΩΡΓΙΟΣ Ο ΒΑΡΣΑΜΗΤΙΣ*, ἐπαρχιακὸ ἔργο τοῦ 17ου μᾶλλον αἰ., πού ἀνήκει στὴν παραλλαγὴ ὅπου ὁ ἅγιος ἀκοντίζει τὸν δράκο καὶ τὸ ἄλογο εἶναι σηκωμένο στὰ πίσω πόδια (Εἰκ. 5)¹⁴, ὅπως στὴν εἰκόνα τῆς Κερκύρας καὶ τὰ ἄλλα παραδείγματα τῆς ὑποσημειώσεως 6.

Τὸ ἀνάγλυφο βάθος ὑποκαθιστᾷ συχνὰ τὴν δαπανηρὴ ἀργυρεπίχρυση ἐπένδυση τῶν εἰκόνων στὰ ὕστερα βυζαντινὰ χρόνια. Ἡ πρακτικὴ αὐτὴ μαρτυρεῖται ἰδίως στὴν Κύπρο, ἀπὸ τὰ τελευταῖα χρόνια τοῦ 12ου αἰ., ὅταν στὸ νησί ἰδρύεται φραγκικὸ βασίλειο¹⁵. Ὁ κάμπος τῶν εἰκόνων κοσμεῖται μετὰ ἀνάγλυφους βλαστοὺς ἢ, ὅπως στὴν εἰκόνα τῆς Ἄμοργου, μετὰ τετράγωνα καὶ ἄλλα γραμμικὰ σχέδια. Γεωμετρικὸ σχέδιο, ἀνάλογο μετὰ τῆς εἰκόνας τῆς Ἄμοργου, ἔχουν ἀρκετὲς κυπριακὲς εἰκόνες, ὅπως ἡ Παναγία Βρεφοκρατοῦσα μετὰ τὴν ἐπιγραφή Ἐλεῦσα τῆς Χρυσολιωτίσσης στὴν Λευκωσία¹⁶, ἡ Θεοτόκος σὲ παραλλαγὴ τῆς Κυκκώτισσης ἀπὸ

φης, τοῦ 1638 (Βοκοτόπουλος, ἔ.ἀ. (ὕποσημ. 6), 23).

¹¹ Cormack - Michalaris, ἔ.ἀ., 132-141, εἰκ. 2. D. Buckton (ἐπιμ.), *Byzantium. Treasures of Byzantine Art and Culture from British Collections*, Λονδῖνο 1994, 176, ἀριθ. 191 (R. Cormack). *The Glory of Byzantium*, Νέα Ὑόρκη 1997, ἀριθ. 261 (J. Folda).

¹² Cormack - Michalaris, ἔ.ἀ. (ὕποσημ. 4), 137, εἰκ. 8.

¹³ Βλ. π.χ. τὶς εἰκόνες πού μνημονεύονται στὴν ὑποσημείωση 6.

¹⁴ Εὐχαριστῶ τὸν αἰδ. πρωτοπρεσβύτερο π. Θωμᾶ Συνοδινὸ γιὰ τὴν εὐγενῆ παραχώρηση τῆς φωτογραφίας τῆς εἰκόνας.

¹⁵ D. Talbot Rice, «Cypriot Icons with Plaster Relief Backgrounds», *JÖB* 21 (1972), 269-278. M. Frinta, «Raised Gilded Adornment of Cypriot Icons, and the Occurrence of the Technique in the West», *Gesta* 20 (1981), 333-347. Τοῦ ἰδίου, «Relief in Gilded Pastiglia on the Cypriot Icons and its Propagation in the West», *Πρακτικὰ τοῦ Δευτέρου Διεθνoῦς Κυπριολογικοῦ Συνεδρίου* (Λευκωσία, 20-25 Ἀπριλίου 1982), Λευκωσία 1986, τ. Β', 539-544. Παπαγεωργίου, *Εἰκόνες τῆς Κύπρου*, 30-31.

¹⁶ Talbot Rice, ἔ.ἀ., 274, εἰκ. 8. Παπαγεωργίου, *Εἰκόνες τῆς Κύπρου*, 42, εἰκ. 26.

τήν Ἀσίνου¹⁷, ἔνθρονη Βρεφοκρατοῦσα Θεοτόκος τῆς Φανερωμένης στήν Λευκωσία¹⁸, ὁ Χριστός Παντοκράτωρ στὸν οἰκισμὸ τοῦ Ἁγίου Θεοδώρου τῆς ἐπαρχίας Λεμεσοῦ¹⁹, ἡ Γλυκοφιλοῦσα Θεοτόκος ἀπὸ τὸν Καλοπαναγιώτη²⁰, ἄλλη Γλυκοφιλοῦσα ἀπὸ τὸν ναὸ τοῦ Ἀρχαγγέλου Μιχαὴλ στήν Ἀνώγυρα, σήμερα στὸ Μουσεῖο τῆς Μητροπόλεως Πάφου²¹, καὶ ἡ Θεοτόκος μεταξὺ τῶν ἁγίων Λουκᾶ καὶ Λαζάρου στήν Ἀγγελόκτιστη τοῦ Κιτίου²². Ὅλες αὐτὲς οἱ εἰκόνες ἔχουν χρονολογηθεῖ μεταξὺ τοῦ 13ου καὶ τοῦ 15ου αἰ. Ἀνάλογο ἀνάγλυφο διάκοσμο ἔχουν τὰ κεντήματα στὰ ἄμφια καὶ ὁ διάκοσμος τοῦ εὐαγγελίου τοῦ ἁγίου Νικολάου στήν μεγάλη εἰκόνα του ἀπὸ τὸν Ἅγιο Νικόλαο τῆς Στέγης, τοῦ 13ου αἰ., σήμερα στὸ Βυζαντινὸ Μουσεῖο τοῦ Ἰδρυμάτος Ἀρχιεπισκόπου Μακαρίου Γ' στήν Λευκωσία²³, καὶ ἡ καλύπτρα τῆς Θεοτόκου Παραμυθίας σὲ εἰκόνα τοῦ Ἁγίου Γεωργίου Πενταλιᾶ, σήμερα στὸ Μουσεῖο τῆς Μητροπόλεως Πάφου, τὴν ὁποία ὁ Παπαγεωργίου χρονολογεῖ στὸν 14ο-15ο αἰ.²⁴ Τὸ ἴδιο θέμα διακοσμεῖ τὸν φωτοστέφανο τῆς εἰκόνας τοῦ Χριστοῦ Παντοκράτορος τοῦ 1262/3 στήν Ἀχιρίδα²⁵ καὶ συναντᾶται καὶ σὲ ὄψιμη εἰκόνα τοῦ Χριστοῦ Παντοκράτορος ἀπὸ τὴν περιφέρεια τοῦ Ἀργυροκάστρου²⁶. Οἱ περιπτώσεις ὅπου τὸ πλέγμα τῶν ἀναγλύφων τετραγώνων ἀπαντᾶ κατὰ τοὺς βυζαντινοὺς χρόνους ἐκτὸς τῆς Κύπρου εἶναι ἐλάχιστες. Τὸ χαρακτηριστικὸ αὐτὸ ἀποτελεῖ ἰσχυρὸ ἐπιχειρήμα γιὰ τὴν ἀπόδοση τῆς εἰκόνας πού μᾶς ἀπασχολεῖ σὲ κυπριακὸ ἐργαστήριο. Τὴν ἄποψη αὐτὴ ἐνισχύει καὶ ἡ ἀπεικόνιση στήν ἀσπίδα τοῦ ἁγίου Γεωργίου τοῦ ἀνωρθωμένου λιονταριοῦ τῶν Lusignan²⁷ (Εἰκ. 3).

Ἡ κακὴ κατάσταση τῆς εἰκόνας δυσκολεύει τὴν χρονολόγησή της. Τὸ πλάσιμο στὸ πρόσωπο τοῦ ἁγίου μὲ πυκνὰ λεπτὰ παράλληλα φῶτα δίπλα στὸ δεξιὸ μάτι καὶ πάνω ἀπὸ τὸ στόμα συνηγορεῖ γιὰ ὄψιμη χρο-

Εἰκ. 5. Ἀμοργός. Ναὸς Φωτοδότου. Εἰκόνα τοῦ ἁγίου Γεωργίου τοῦ Βαλσαμίτου.

νολόγησι, στήν δευτέρη ἴσως πενηνταετία τοῦ 14ου αἰ.

Κυπριακῆς προελεύσεως εἶναι πιθανῶς καὶ ἄλλες δύο εἰκόνες τῆς Ἀμοργοῦ. Δημοσιεύοντας πρὸ δέκα σχεδὸν

¹⁷ Talbot Rice, ἔ.ἀ., 272-273, εἰκ. 5. Παπαγεωργίου, *Εἰκόνες τῆς Κύπρου*, 55, εἰκ. 35.

¹⁸ A. Papageorgiou, *Icones de Chypre*, Γενεύη 1969, εἰκ. σ. 39. Talbot Rice, ἔ.ἀ., 274, εἰκ. 7.

¹⁹ S. Sophocleous, *Icones de Chypre. Diocèse de Limassol 12e-16e siècle*, Λευκωσία 2006, 26, 167, 323, ἀριθ. 14.

²⁰ Α. Παπαγεωργίου, *Ἡ αὐτοκέφαλος Ἐκκλησία τῆς Κύπρου*, Λευκωσία 1995, 139. *Βυζαντινὴ μεσαιωνικὴ Κύπρος, βασιλίσα στήν Ἀνατολὴ καὶ ρήγανα στή Δύση*, Λευκωσία 1997, 114, ἀριθ. 52.

²¹ Παπαγεωργίου, *Ἰερὰ Μητρόπολις Πάφου* (ὑπόσημ. 7), 147, εἰκ. 96.

²² Κ. Γερασίμου κ.ἀ., *Ἡ κατὰ Κίτιον ἀγιογραφικὴ τέχνη*, Λάρνακα 2002, 134, ἀριθ. 3 (Χρ. Σπανοῦ).

²³ D. Mouriki, «Thirteenth-Century Icon Painting in Cyprus», *The*

Griffon, N.S., 1-2 (1985-1986), 38-42, 46-47, εἰκ. 48. Παπαγεωργίου, *Εἰκόνες τῆς Κύπρου*, 46-55, εἰκ. 32. *The Glory of Byzantium*, Νέα Ὑόρκη 1997, ἀριθ. 263.

²⁴ Παπαγεωργίου, *Ἰερὰ Μητρόπολις Πάφου* (ὑπόσημ. 7), εἰκ. 101.

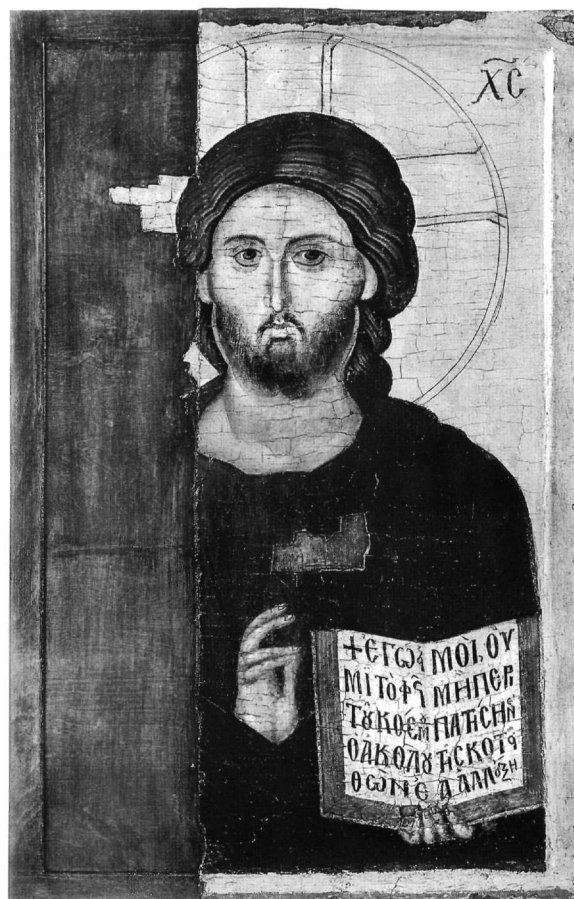
²⁵ V. Djurić, *Icones de Yougoslavie*, Βελιγράδι 1961, 18, 83-84, ἀριθ. 2, πίν. II. Frinta, «Relief in Gilded Pastiglia», ἔ.ἀ. (ὑπόσημ. 14), 541, εἰκ. 8.

²⁶ *Εἰκόνες ἀπὸ τῆς Ὁρθόδοξης Κοινότητος τῆς Ἀλβανίας*, Θεσσαλονίκη 2006, 112-113, ἀριθ. 36 (Ε. Δρακοπούλου). Ἡ εἰκόνα χρονολογεῖται στὸν 18ο αἰ. Τὴν ἐποχὴ ἐκείνη ἀπαντᾶ ἐνίοτε σὲ εἰκόνες τῆς Ἀλβανίας ἀνάγλυφος διάκοσμος στὸν κάμπο, μὲ φυτικὰ ὅμως θέματα. Βλ. αὐτ., 102.

²⁷ W.-H. Rudt de Collenberg, «L'héraldique de Chypre», *Cahiers d'Héraldique* III (1977), 85-99. G. Markou, *Heraldry in Cyprus*, Λευκω-

Εικ. 6. Άμοργός. Μονή Παναγίας Χοζοβιώτισσας. Εικόνα του Χριστού Παντοκράτορος.

Εικ. 7. Γαλάτα. Ναός Παναγίας. Εικόνα του Χριστού Παντοκράτορος.

έτων την εικόνα του Χριστού Παντοκράτορος στο τέμπλο της Χοζοβιώτισσας (Εικ. 6), την εἶχα συγκρίνει με τον Παντοκράτορα του ναού του Ἁγίου Γεωργίου στην Λευκωσία, σήμερα στο Βυζαντινὸ Μουσεῖο τοῦ Ἰδρύματος Ἀρχιεπισκόπου Μακαρίου Γ', ὅπου τὸν Χριστὸ πλαισιώνουν δύο σεβίζοντες ἄγγελοι²⁸. Δύο χρόνια ἀργότερα δημοσιεύθηκε εἰκόνα με τὸ ἴδιο θέμα τοῦ ναοῦ τῆς Παναγίας στην Γαλάτα (Εικ. 7)²⁹. Οἱ ὁμοιό-

τητες στὴν εἰκονογραφία καὶ τὴν τεχνοτροπία μεταξύ τῶν εἰκόνων τῆς Χοζοβιώτισσας καὶ τῆς Γαλάτας εἶναι τόσο μεγάλες, ὥστε θὰ μπορούσαν νὰ ἀποδοθοῦν στὸν ἴδιο ζωγράφο. Τὰ κεφάλια, οἱ φωτιστέφανοι, τὰ ἀνοικτὰ εὐαγγέλια καὶ οἱ ἐπιγραφές τους εἶναι σχεδὸν πανομοιότυπα. Οἱ διαφορὲς ἐντοπίζονται στὸν τρόπο εὐλογίας καὶ στὴν ἐπιγραφή Ὁ Παντοκράτωρ, ποὺ ἀπουσιάζει ἀπὸ τὴν εἰκόνα τῆς Γαλάτας. Οἱ χρονολο-

σία 2003, 34, 145. Πὰ παραστάσεις σὲ νομίσματα βλ. Βυζαντινὴ μεσαιωνικὴ Κύπρος (ὑπόσημ. 19), 90-91, ἀριθ. 30, 32-34.

²⁸ Πὰ τὴν εἰκόνα στὸ τέμπλο τῆς Χοζοβιώτισσας βλ. Π. Α. Βοκοπούλου, «Οἱ δεσποτικὲς εἰκόνες τῆς Μονῆς Χοζοβιώτισσας», *Φῶς Κυκλαδικόν. Τιμητικὸς τόμος στὴ μνήμη τοῦ Νίκου Ζαφειρόπουλου*, Ἀθήνα 1999, 360-363, πίν. 1-2. Πρβλ. τὸν κατάλογο τῆς ἐκθέσεως *Μυστήριον Μέγα καὶ Παράδοξον*, Ἀθήνα 2001, 200, ἀριθ. 57 (Π. Α. Βοκοτόπουλος). Πὰ τὴν εἰκόνα τῆς Λευκωσίας βλ. Παλα-

γεωργίου, *Εἰκόνες τῆς Κύπρου*, 93, εἰκ. 58. Πὰ τὴν συγκεκριμένη παραλλαγή τοῦ Παντοκράτορος πρβλ. Ν. Σιώμκου, «Εἰκόνα τοῦ Χριστοῦ Παντοδυνάμου στὴ Μονὴ Κουτλουμουσίου καὶ ἡ τάση ἐπιστροφῆς στὰ πρότυπα τῆς ζωγραφικῆς τοῦ Πρωτάτου κατὰ τὸν 16ο αἰώνα», *ΔΧΑΕ ΚΘ'* (2008), 139-141, εἰκ. 1.

²⁹ *Τετὰ Μητρόπολις Μόρφου. 2000 χρόνια τέχνης καὶ ἀγιότητος*, Λευκωσία 2000, 276, ἀριθ. 16 (Κ. Παπαϊωακείμ).

γήσεις που έχουν προταθεί είναι τα μέσα του 14ου αϊ. για τον Χριστό της Γαλάτας, ή δεύτερη πενηταετία του 14ου ή οι αρχές του 15ου αϊ. για τον Παντοκράτορα της Χοζοβιώτισσας και το τέλος του 14ου αϊ. ή η πρώτη πενηταετία του 15ου για την εικόνα της Λευκωσίας. Οι τρεις εικόνες προέρχονται πιθανότατα από το ίδιο εργαστήριο, το οποίο θα βρισκόταν στην Κύπρο, από όπου ή μία εικόνα εστάλη στην Άμοργό. Στο εργαστήριο αυτό ζωγραφίστηκε προφανώς και η πάριση του Παντοκράτορος του τέμπλου της Χοζοβιώτισσας εικόνα της Παναγίας Βρεφοκρατούσης στον τύπο της Καρδιώτισσας (Εικ. 8)³⁰. Η απουσία ιδιαίτερων κυπριακών χαρακτηριστικών στις εικόνες αυτές υποδηλώνει ίσως ότι το εργαστήριο βρισκόταν μὲν στην Κύπρο, οί ζωγράφοι του όμως είχαν έρθει ένδεχομένως από την Κωνσταντινούπολη³¹.

Ίδιαίτερες σχέσεις της Άμοργού με την Κύπρο την εποχή της Φραγκοκρατίας δὲν μαρτυρούνται από τις γνωστές σὲ μένα δημοσιευμένες πηγές. Οί μόνες μνείες που βρήκα είναι ναυάγιο γαλέρας προερχομένης από την Κύπρο στα νερά της Άμοργού τὸ 1359 και σύντομη παραμονή του Jacques de Lusignan στην γειτονική Σχοινούσσα τὸ 1383³². Σχέση με την Κύπρο υποδηλώνει ὁ θρύλος ὅτι ἡ εικόνα της Παναγίας Χοζοβιωτίσσης ἤλθε από την μεγαλόνησο, ἂν και ἄλλος θρύλος βέβαια την συνδέει με την μονή Χοζιβᾶ κοντὰ στην Ίεριχώ³³. Οί εικόνες που μᾶς ἀπασχόλησαν υποδηλώνουν την ὑπαρξή τὸν 14ο αϊ. ἄρκετὰ στενῶν σχέσεων της μονῆς Χοζοβιωτίσσης με την Κύπρο³⁴.

Εικ. 8. Άμοργός. Μονή Παναγίας Χοζοβιωτίσσης. Εικόνα της Θεοτόκου Γλυκοφιλούσης.

³⁰ Βοκοποπούλου, «Οί δεσποτικές εικόνες της Μονῆς Χοζοβιωτίσσης», ἔ.ἀ., 360, 361, 363-366, πίν. 3-5.

³¹ Μὲ την Κύπρο ἔχει συσχετισθεῖ, ἄλλὰ με ἐπιφυλάξεις, και ἄλλη βυζαντινὴ εικόνα που σώζεται στις Κυκλάδες: ἡ Παναγία Δεομένη στην Καταπολιανή της Πάρου. Βλ. Α. Μητσάνη, «Βυζαντινὴ εικόνα της Παναγίας δεομένης στην Καταπολιανή Πάρου», ΔΧΑΕ ΚΓ' (2002), 190, 195, εικ. 17.

³² G. de Saint-Guillain, «Amorgos au XIVe siècle», BZ 94 (2001), 112, 87.

³³ A. Thumb, «Eine Klostergründungssage aus Amorgos», BZ 2 (1893), 295. Μαραγκού, Άμοργός (ὑπόσημ. 1), 20-23. Πά την θρουλουμένη κυπριακή καταγωγή της εικόνας της Παναγίας βλ. και J. Pitton de Tournefort, Ταξίδι στην Κρήτη και τις νήσους του Ἄρχιπελάγους, μετάφραση Μ. και Μ. Ἀπέργη, Ἡράκλειο 2003, 258.

³⁴ Δυστυχῶς τὸ ἀρχεῖο της Μονῆς δὲν περιέχει τόσο παλαιὰ ἔγγραφα, ὅπως με πληροφορεῖ ὁ συνάδελφος κ. Ἀγαμέμνων Τσελίκας, ὁ ὁποῖος τὸ ἔχει καταγράψει.

Panayotis L. Vocotopoulos

CYPRriot ICONS ON AMORGOS

An icon of St George on horseback, measuring 106×81×2.5 cm., preserved in a badly damaged condition in the Monastery of the Panayia Chozoviotissa on the island of Amorgos (Figs 1-4), may be attributed to a Cypriot workshop. On the horse's haunches is depicted the small slave who, according to tradition, was rescued by the saint as he was serving wine to his master and carried off to his ancestral home. The composition, with the horse parading, exhibits great similarity with icons and wall-paintings dating from the 12th century onwards from Greek islands: Cyprus, Rhodes, Crete and the Cyclades. In the Cretan School, the horse is depicted differently, rearing on its hind legs, and the saint spears a dragon. The Amorgos icon bears the inscription *Ο ΑΓΙΟΣ / ΓΕΩΡΓΙΟΣ Ο Β[ΑΛΑΜΙΤΗΣ]* ('Saint George Valsamitis'), after the name of a little church on the island at which there was a hydromantic oracle that attracted many pilgrims and is attested by foreign travellers from the middle of the 17th century onwards. The epithet *Valsamitis* does not characterise a specific type of St George, as is clear from an icon of the saint slaying the dragon, mounted on a horse rearing on its hind legs, preserved in another church on Amorgos (Fig. 5).

The main feature in favour of a Cypriot provenance for the icon is the relief background, characteristic of many Cypriot icons from the end of the 12th century onwards. Many Cypriot icons have a geometric design similar to that of the present icon. On the saint's shield, moreover, is a depiction of the lion rampant of the Lusignan kings of Cyprus. The icon probably goes back to the second half of the 14th century.

The icons of Christ Pantokrator and the Virgin and Child from the templon of the Chozoviotissa Monastery (Figs 6, 8) probably also have Cypriot origins. The icon of Christ exhibits many points of similarity with two icons with the same subject from the church of Ayios Georgios in Nicosia, now in the Byzantine Museum of the Archbishop Makarios III Foundation, and from the church of the Panayia in the Cypriot village Galata (Fig. 7), which presumably come from the same workshop. The matching icon of the Virgin and Child in the type known as Kardiotissa will also have been made in this workshop. The absence of distinctively Cypriot features in these icons, which date from the second half of the 14th or first half of the 15th century, suggests that the painters had their workshop on Cyprus but came from another artistic centre, probably Constantinople.